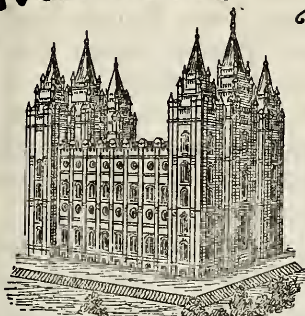
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 5	1 Marts 1904	53 Aargang

Engles Betjening i 1829.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Præstedømmets Gjengivelse.

Da denne Artikel, der er oversat fra Deseret News Vol. LI, opklarer nogle Punkter, om hvilke der har været nogen Uvished blandt vore Læsere, hidsætte vi den her til deres Overvejelse.

„Johannes den Døber kom til Joseph Smith og Oliver Cowdery den 15 Maj 1829 og beseglede paa dem det aaronske Præstedømme med alle dets Nøgler og al dets Autoritet. Ordinationen skete med følgende Ord: „I Messiæ Navn meddeler jeg eder, mine Medtjenere, det aaronske Præstedømme, som holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium og Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, og det skal aldrig igjen borttages fra Jorden, for at Levis Sønner atter maa frembære et Offer for Herren i Retfærdighed."

Denne saa hellige og vigtige Begivenhed indtraf nærved eller paa et Sted, som kaldes Harmony i Susquehanna County*, Pensylvanien, medens Joseph Smith levede der, optaget af at oversætte Mormons Bog med Oliver Cowdery som Skriver. Vi have uheldigvis ikke nogen saa bestemt og tydelig Efterretning om det melchisedekske Præstedømmes Gjenerholdelse ved Joseph og Oliver, som vi have om Stadfæstelsen af det aaronske Præstedømme. Men vi have bekræftende Underretninger og Kundskab om, at de modtoge dette Præstedømme under Haandspaalæggelse af Apostlene

* County svarer til det danske Amt eller en vis Jurisdiktion. Red.

Peter, Jakob og Johannes, til hvem dette Præstedømmes Nøgler og Autoritet var overgiven af den Herre Jesus Kristus, og som vare beskikkede til at gjengive det til Jorden i Tidernes Fyldes Uddeling. Vi kunne ikke fastsætte den nøjagtige Dato, da dette Præstedømme blev gjengivet, men det indtraf paa et Tidspunkt mellem den 15 Maj 1829 og den 6 April 1830. Vi kunne med et Spillerum af faa Maaneder nærme os den nøjagtige Tid, men kunne ikke ved Hjælp af nogen af Kirkens Optegnelser komme videre. Profeten Joseph betegner i sin Skrivelse til de Hellige den 6 September 1842, hvor Ordinationen fandt Sted.

Han siger deri: „Og atter, hvad høre vi? . . . En Røst fra Petrus, Jakobus og Johannes i Ørkenen mellem Harmony i Susquehanna County og Colesville i Broome County ved Floden Susquehanna, der forkyndte, at de vare i Besiddelse af Nøglerne til Riget og til Tidernes Fyldes Husholdning." I en Aabenbaring, given i August 1830 og henvendt til Joseph og Oliver, siger Herren med Henvisning til atter at deltage i Nadveren paa Jorden, at „den Tid kommer, da jeg vil drikke af Vintræets Frugt med eder paa Jorden, og med Moroni . . . og ligeledes med Elias . . . og ligeledes med Johannes, Zakariæ Søn . . . hvilken Johannes jeg har sendt til eder, mine Tjenere, Joseph Smith den yngre og Oliver Cowdery, at ordinere eder til dette første Præstedømme, som I have annammet, for at I maatte blive kaldte og ordinerede, ligesom Aaron var; ligeledes med Elijah . . . og ligeledes med Joseph og Jakob, og Isak og Abraham, eders Fædre, hos hvem Forjættelserne forblive; ligeledes med Michael eller Adam, Alles Fader, Alles Fyrste, den Gamle af Dage. Ligeledes med Petrus, Jakobus og Johannes, hvem jeg har sendt til eder, ved hvem jeg har ordineret og bekræftet eder til at være Apostle og særegne Vidner om mit Navn, og til at holde Nøglerne til eders Præstedomstjeneste og til de samme Ting, som jeg aabenbarede for dem, og til hvem jeg har anbetroet Nøglerne til mit Rige og Evangeliets Husholdning for sidste Gang, og for Tidernes Fylde, hvori jeg vil samle Alt under eet Hoved, baade det, som er i Himlen, og det, som er paa Jorden." I en Aabenbaring, given i April 1830, angaaende Kirkens Bestyrelse hedder det: „Hvilke Befalinger bleve givne til Joseph Smith den yngre, der blev kaldet af Gud, og ordineret til en Jesu Kristi Apostel, til at være den første Ældste i denne Kirke; og til Oliver Cowdery, som ogsaa blev kaldet af Gud som en Jesu Kristi Apostel, til at være den anden Ældste i denne Kirke og ordineret under Josephs Haand." Efter at Joseph og Oliver havde modtaget det melchisedekske Præstedømme af de forrige Apostle, fik de Befaling til at ordinere hinanden, som vi se af det anførte Citat, og som det endvidere kan ses af en anden Aabenbaring, given den 6 April 1830.

Det fremgaar tilsyneladende af de Raad, der ere givne i en Aabenbaring, dateret Juni 1829, at Apostelembedet allerede da var bleven

meddelt Joseph, Oliver Cowdery og David Whitmer. Der siges bl. a.: „. . . og jeg taler til eder ligesom til Paulus, min Apostel; thi I ere kaldede med det samme Kald, med hvilket han blev kaldet." Hvis denne Forudsætning er rigtig, indskrænkes det uvisse Tidsrum, da denne herlige Begivenhed virkelig fandt Sted, til nogle faa Uger eller fra Midten af Maj til Slutningen af Juni. Det er ogsaa bleven hævdet, at David Whitmer mente, denne Begivenhed havde tildraget sig ved den Tid. Eet er imidlertid sikkert, at David Whitmer modtog Apostelembedet under Josephs og Olivers Hænder, og at han ikke var nærværende, da de fik det under de forrige Apostles Betjening.

I den første Udgave af „Kompendium" (Haandbog i det engelske Sprog) under Rubriken „Kronologi (Tidsregning) over de vigtigste Begivenheder, som ere forefaldne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige fra 1820 til 1856", finde vi følgende korte Fremstilling: „6 Juni 1831: Det melchisedekske Præstedømme blev for første Gang givet." Denne knappe Sætning bibringer os den Opfattelse, at det melchisedekske Præstedømme ikke blev givet før fjorten Maaneder efter, at Kirken var oprettet. Mange ere blevne vildledte og Andre i høj Grad forvirrede over denne Fremstilling i Bevidstheden om, at Ældster bleve ordinerede den 6 April 1830 eller et Aar og to Maaneder før, og at „en Ældstes Embede henhører under det melchisedekske Præstedømme".

Det er beklageligt, at der ikke er skjænket de historiske Begivenheder større Opmærksomhed, da saadanne Fejltagelser derved vilde være undgaaede. Flere lignende Fejl have ved Forsømmelse eller Mangel paa fornøden Opmærksomhed overfor disse Sager indsneget sig i Historien. Det historiske Sted, hvorfra dette korte og vildledende Uddrag blev taget, er følgende: „Den sjette Juni (1831) ankom Ældsterne fra de forskjellige Dele af Landet, hvor de havde missioneret; og den allerede bestemte Konference i Kirtland begyndte; Herren gav sin Magt tilkjende paa en Maade, der ikke kunde misforstaas. Det Syndens Menneske blev aabenbaret, og det melchisedekske Præstedømmes Autoritet blev tydelig lagt for Dagen og blev for første Gang meddelt adskillige af Ældsterne." Hvis dette nu ikke betyder, at adskillige Ældster ved denne Lejlighed modtoge deres første Ordination, da maa det betyde, at disse „adskillige Ældster", som forud vare blevne ordinerede, da for første Gang modtoge Magten eller Autoriteten af deres Ordinationer. Ordene: „for første Gang meddelt adskillige af Ældsterne" kunde maaske ved første Øjekast give det Udseende af, at adskillige den Gang bleve ordinerede til Ældster, men af den hele Sætning, navnlig: „det Syndens Menneske blev aabenbaret, og det melchisedekske Præstedømme blev tydelig lagt for Dagen og blev for første Gang meddelt adskillige af Ældsterne", kunne vi drage den naturlige Slutning, at adskillige, som forud vare blevne ordinerede til Ældster, endnu ikke havde modtaget Aanden eller Kraften eller Autoriteten af deres

Ordinationer, men at den her ved Tilkjendegivelsen af Præstedømmets Autoritet for første Gang faldt paa dem i en rig Fylde. Det er øjensynligt efter denne Sammenhæng, at der ved Ordet Autoritet, som det er brugt i dette Citat, menes Magt eller Myndighed. Der læses nemlig i det følgende: „Det saas tydeligt, at Herren gav os Magt i Forhold til det Arbejde, vi maatte udføre, og Styrke efter det Løb, der laa foran os, og Naade og Hjælp efter vort Behov." At adskillige Personer bleve ordinerede ved denne Lejlighed er tydeligt fremstillet i det efterfølgende: „Der herskede stor Enighed; adskillige bleve ordinerede; Troen blev styrket, og Ydmyghed, der er saa nødvendig, for at Bønnen kan efterfølges af Guds Velsignelser, karakteriserede de Hellige." * Een Ting er fuldkommen klar, nemlig, at der her ingensomhelst Henvisning er gjort til Gjengivelsen af det melchisedekske Præstedømme ved Peter, Jakob og Johannes, hvilken Begivenhed uden Tvivl fandt Sted mellem den 15 Maj og den 1 Juli 1829. Førend denne Konference blev afholdt, blev i alt Fald Udtrykket „melchisedekske" Præstedømme sjelden eller aldrig brugt.

Saaledes er dette herlige Præstedømme, som „er efter Guds helligste Orden", bleven gjengivet i de senere Dage til Menneskene i dets Fylde og Magt for „sidste Gang", og ingen Del af „dette skal igjen borttages fra Jorden, for at Levis Sønner atter maa frembære et Offer for Herren i Retfærdighed", eller for at Gud kan „sammenfatte sig det altsammen i Kristus, det, som er i Himlene, og det paa Jorden". I Tilslutning til det allerede anførte vil jeg for dem, som ønske nærmere at overveje Sagen, henlede Opmærksomheden paa Kapitlerne 13, 18, 20, 21, 27, 84, 107, 110 og 128 i Lærdommens og Pagtens Bog.

* Det fremgaar ogsaa af andre kirkehistoriske Beretninger, at det særlig var „Højpræster efter Melchisedeks Præstedømmes Orden", der bleve ordinerede ved denne Lejlighed. David Whitmer skrev derom: „Ved en Konference i Kirtland, Ohio, i Juni 1831 bleve de første Højpræster i Kirken ordinerede."

Herom skriver ogsaa Parley P. Pratt i sin Autobiografi: „Den sjette Juni 1831 afholdtes en Generalkonference i Kirtland, bestaaende af alle Kirkens Ældster fra nær og fjern, som kunde blive samlede. Ved denne Konference modtoge vi megen Belæring af Præsident Smith, der talte med stor Kraft, eftersom han blev tilskyndet af den Helligaand, og Kraftens og Vidnesbyrdets Aand hvilede paa Ældsterne paa en forunderlig Maade. Der viste sig ogsaa nogle sælsomme Tilkjendegivelser af falske Aander, som strax bleve uddrevne.

Adskillige bleve udvalgte ved Aabenbaring gjennem Præsident Smith og ordinerede til Højpræster efter Guds Søns Orden, hvilket er efter Melchisedeks Orden. Dette var første Gang, dette Præstedømme blev aabenbaret og meddelt Ældsterne i denne Husholdning, skjøndt en Ældstes Embede er det samme i en vis Grad, men ikke i dets Fylde. Ved denne Lejlighed blev jeg af Præsident Smith ordineret til denne hellige Kaldelse. Red.

Krig.

Krigen mellem Rusland og Japan kom ikke overraskende. Man var forberedt paa den efter de skarpe Noteudvexlinger mellem Regjeringskabinetterne i Tokio og St. Petersborg, hvor Japan tilsidst kort og bestemt erklærede, at det ønskede at varetage sine Interesser i Østasien, som det selv fandt for godt, efter at den russiske Regjering, der øjensynligt ønskede at trække Tiden ud, hovmodigt og afvisende havde besvaret de første japanske Memorandoer af 1903, hvori Japans Politik i Østasien klart og bestemt fastsloges. Rusland nægtede Japan retfærdige Indrømmelser overfor Manchuriets og Koreas Integritet, og Japan saa' sin Stilling truet som Nation. Den 6 Februar afbrød Japan de diplomatiske Forhandlinger, efter at Regjeringen i Tokio forgjæves havde ventet Svar paa dens sidste Note til Petersborgkabinettet. Den 8 Februar aabnede den russiske Krydser „Korjetz" det første Skud paa en af Torpedobaade eskorteret japansk Transportflaade. Dermed var Krigen i Gang og Freden brudt — den Fred, som Zaren paa Kongressen i Haag fandt saa dyrebar.

I det følgende give vi en kort Oversigt over Krigens Forhistorie. Rusland, der stadig har fulgt sin historiske Udvidelsespolitik, søgte saa hurtigt som muligt efter Afslutningen af den japansk-kinesiske Krig at sætte sig fast i Manchuriet, en af det kinesiske Riges nordlige Provindser, skjøndt Rusland selv efter Krigen skriftlig havde erklæret at ville bevare denne Landsdels Integritet (Urørlighed), og skjøndt det baade ved Japans og andre Magters Intervention (Mellemkomst) stadig havde givet Løfte om at trække sig tilbage, saasnart „Omstændighederne" tillode det; „Omstændighederne" have imidlertid stadigvæk ikke tilladt det, og vi se nu Følgerne. Rusland har ofret umaadelige Summer til Anlæggelsen af den transsiberiske Jernbane, og det behøver i Kraft af sine store asiatiske Besiddelser Havne, der ikke fryse til om Vinteren. Alle Stormagter ere interesserede i Kampens Udfald; thi hvis Rusland faar Herredømmet i Manchuriet, kan denne Omstændighed indvirke paa eller mulig helt undertrykke alt Handelssamkvem mellem andre Nationer og denne store Provinds. Da Japan har Handelstraktater med Kina, øjner det Faren, der knytter sig til det manchuriske Spørgsmaals Løsning, og den Omstændighed, at det siden Krigen med Kina har spillet en fremtrædende Rolle paa Korea, der støder lige op til Manchuriet og ligger lige paa Russernes Vej til Søen, hvor det japanske Kejserrige kredser sig i en Halvmaane, tilspidser Sagen yderligere. Man forstaar bedst Japans Ængstelse overfor Ruslands Udvidelsespolitik, naar man erindrer, hvilken svag Politik Østens „himmelske" Rige har lagt for Dagen overfor Zardømmet.

Dersom national Æresfølelse er det samme som personlig Æresfølelse, burde Japans Forslag været overholdte og dets senere Henstillinger til Petersborgkabinettet antagne, da det har lovet at drage sine Tropper ud af Manchuriet og ikke blande sig i Koreas Affærer eller nedsætte sig i disse Landsdele.

Uheldigvis stemme de nationale Begreber om Moral ikke overens med de personlige; Nationerne anse det for tilladeligt at erklære Krig og

dræbe hverandres Borgere og Familieforsørgere for derved at opnaa en Landudvidelse eller en forøget Handelstrafik; de enkelte Individer derimod anse det for i høj Grad urigtigt og strafværdigt at myrde deres Naboer eller deres Sønner. Nutidens Regjeringer, ikke alene Monarkier, men ogsaa Republiker, søge at dominere svagere Nationer og at herske over dem kun ved at sætte Magten i Rettens Sted; de enkelte Individer derimod betragte det ikke som moralsk ved Hjælp af Magten at tilrane sig Fordele eller Andres Ejendom. Man skulde synes, at den absolute Befaling af Herren: „Du skal ikke ihjelslaa" forbød Blodsudgydelser, hvadenten det drejer sig om en hel Nation eller et enkelt Individ. Denne Befaling er ikke traadt ud af Kraft, selv om Israel kort efter under sine Profeters Ledelse indlod sig i en Række blodige Slag. Gud staar over sine Befalinger, og for at fuldbyrde sine egne Hensigter med Hensyn til sit Ejendomsfolk gav han Befaling til en ubarmhjertig Krig. I usædvanlige Tilfælde befalede han ogsaa at ihjelslaa dem, som paa Grund af deres Forbrydelser fortjente den retfærdige Straf; under saadanne Vilkaar vare de sikkert ikke under Loven: „Du skal ikke ihjelslaa". Denne Lov staar ved Magt og er ikke ude af Kraft, førend han, som har Ret dertil, ophæver den. Menneskene, saavel de enkelte Individer som hele Nationer, burde derfor være forsigtige og søge at holde deres Hænder fri for Menneskenes Blod.

Det er vel bekjendt, at Sidste-Dages Hellige have deltaget i Krig. Fem Hundrede Mænd forlode efter Ordre af de Forenede Staters Regjering det flygtende Folk i 1846. De overlode deres Familier til Andres Omsorg og Herrens Barmhjertighed og marcherede derpaa afsted til den mexikanske Krig. Skjøndt de ikke kom til at deltage i Kampen, holdt de sig dog rede. Dette Exempel er et Bevis paa den store Patriotisme og Loyalitet, som de saa haardt beskyldte Mormoner under deres trykkende Omstændigheder viste mod et Lands Regjering, og det vil i Historiens Aarbøger blive optegnet som en moralsk Heltebedrift. I den sidste spansk-amerikanske Krig toge Kompagnier fra Utah, selv om de ikke alle vare Sidste-Dages Hellige, virksom Del i mange Træfninger. Og i hvilketsomhelst Land, hvor Sidste-Dages Hellige leve, ville de være tro mod deres Land, hvis de ere tro mod deres Religion, og med Ære bære det Ansvar, der er forbundet med deres Borgerrettigheder. Deres Liv er i Guds Haand, og de have ingenting at frygte.

Vort Folk har kun med stor Uvillie grebet til Vaaben, naar det alene gjaldt den personlige Sikkerhed. De have Gang efter Gang lidt under de mest morderiske Forfølgelser og have været Vidner til Forurettelser, der kunde faa dem til at ønske sig døde og begravede. Først efter, at de vare drevne fra Stat til Stat og til Slut over Ørkenen til Rocky Mountains Tilflugtssteder og endogsaa der truedes med Undertrykkelse eller Tilintetgjørelse, bestemte de sig til at gribe til Vaaben og, hvis det skulde blive nødvendigt, dø for Friheden. Men deres Kjærlighed til Freden vedblev dog alligevel at opfylde dem, og de gave de strengeste Ordrer til kun at udgyde Blod, naar ingen anden Udvej var mulig. Resultatet af disse Bestræbelser blev, at „Mormonerne" i Vinteren 1857—58 standsede

et øvet Armekorps, der var udsendt af Præsident Johnson, og holdt det i Maaneder udenfor Bjergpassene uden at udgyde en Draabe Blod. Den stakkels Arme strakte endelig Vaaben og bad om at komme ind for ikke at omkomme af Kulde og Sult. De Helliges Politik overfor Indianerne var af en lignende forsonlig Natur: hellere føde det barbariske Folk end kæmpe mod dem. De Krige, som de bleve tvungne til at føre, maa i høj Grad tilskrives de grove Fornærmelser, som Indianerne vare Gjenstand for fra rejsende Guldgravere, og endda benyttedes Krigen kun som Forsvar.

De Sidste-Dages Hellige ønske at være Fredens Børn. De afsky Blodsudgydelser, og de bede, at den Tid maa komme, da en ny Æra skal oprinde over Jorden, da Menneskene skulle „omsmede deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Haveknive". Denne Fredens Tid vil dog ikke indtræde, førend Krigens Veer have overgaaet Verden. Esaias erklærer, at den Tid vil komme, da Gud i sin retfærdige Vrede vil kalde sit Folk til Bjergenes Kamre og beskytte dem der, medens hans Straffedomme ville hjemsøge Jordens Indbyggere paa Grund af deres Misgjerninger; og „Jorden skal aabenbare det udgydte Blod og ikke længere skjule sine Ihjelslagne". Frelseren sagde ogsaa, at før hans andet Komme skulde der være Krige og Rygter om Krige, Folk skulde rejse sig mod Folk og Rige mod Rige, og frygtelige Syner og Revolutioner skulde vise sig paa Jorden. Ifølge de forfærdelige Ord af Johannes den Aabenbarer skal Blodet endog flyde indtil Hestenes Bidsler. Profeten Joseph siger, idet han beskriver et Syn, Herren havde givet ham: „Jeg saa' Mænd stræbe deres egne Sønner efter Livet, og Broder myrde Broder, Kvinder dræbe deres egne Døtre, og Døtre stræbe deres Mødre efter Livet. Jeg saa' Krigshære stille sig i Slagorden mod hverandre. Jeg saa' Blod, Ødelæggelser og Ildløs." Disse Ting skulle gaa forud for Menneskenes Søns andet Komme, som „er nær, ja, stunder saare nær til". Naar han kommer og omdanner Jordens Regjeringssystemer, vil der blive Fred. Mange Ting skulle sikkert fuldbyrdes endnu, inden denne Periode indtræffer, og der er saaledes Tid for os at haabe.

Store Krige ville komme, og Profetierne ville blive opfyldte, men enhver Stund, naar truende Krigsudsigter bortvendes, vil glæde deres Hjerter, som elske Fred.

Utah-Nyheder.

Joseph Bull, en af Utahs mest fortjenstfulde Mænd, døde i Begyndelsen af Januar Maaned. Han var Forretningsfører for Deseret News, siden Willard Richards i 1852 stiftede dette Blad. Han havde Overopsynet med de i England under Apostel Orson Pratts Ledelse udgivne Værker: Mormons Bog med Fodnoter og Anmærkninger og Lærdommens og Pagtens Bog. I de senere Aar rejste han ogsaa som Annonceagent for Deseret News. Det var en Æressag for ham, at dette Blad aldrig kom til at indeholde en Annonce af umoralsk Indhold, og hans Maal var at gjøre Bladet til en Mønsteravis for hele Verden.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Tirsdag den 1 Marts 1904

Et af Dagens brændende Spørgsmaal.

Apostel Reed Smoot og hans Fjender.

Apostel Reed Smoot, der sidste Aar valgtes af det republikanske Parti til at repræsentere Staten Utah i det amerikanske Senat, er som bekjendt bleven Gjenstand for et sandt Korstog af Amerikas Præster og Emancipationsdamer. De have saaledes ladet en uendelig Masse Lister cirkulere for at samle Underskrifter paa et Andragende imod ham, og de have lejet Advokater til at føre deres Sag, som gaar ud paa at faa Senatoren udstødt af Kongressen. Vi skulle overfor disse Bestræbelser med nogle Citater vise, hvorledes den amerikanske Presse omtaler Smoot og hans Mandat.

„Oppositionen mod Senator Smoot siges nu at være grundet paa, at han er en Apostel i Mormonkirken, og at han har gjort Løfter og Eder, som ifølge visse hæderlige Damers Mening ere stridende mod de Forenede Staters Grundlov! Men medmindre det kan bevises, at Senatoren er en Polygynist, hvad han nægter, findes der ingen rimelig Grund til at protestere mod hans Indtrædelse i Kongressen.“ (Tacoma, Wash., News.)

„Anklagerne imod Senator Smoot ere mange; men de opløse sig alle i den ene Kjendsgjerning, at han er Medlem af Mormonkirken. Vi tro ikke, at han vil komme til at miste sin Plads i den Anledning; det minder alt for stærkt om Forfølgelse, at en Mand skal udestænges fra nogen af sine borgerlige Rettigheder paa Grund af sin religiøse Tro. Det kan jo være, at den Kirke, han tilhører, er et Hierarchi (Præsteherredømme); men i saa Fald kunne vi nævne to eller tre andre store Kirkesamfund, om hvilke det samme kan siges. Mormonerne høre med til de Forenede Staters Borgere, og deres Kirke er kun en af de mange i Landet. Ifølge vore Loves Aand kan der ingen Grændser sættes for en Borgers Religion.“ (Dalles, Oregon, Chronicle.)

„Klubdamerne ere fremdeles paa Krigsstien efter Senator Smoot — Mormonen. Det er „aldeles gyseligt“, sige de, at han skal have Sæde i Senatet.

Det er ikke bevist, at Smoot har eller nogensinde har haft mere end een Hustru, og det er sikkert, at han har et rent Navn og Rygte baade i juridisk og moralsk Henseende. Deri er han utvivlsomt den ordinære Gjennemsnits-Senator overlegen. Men han er en Mormon; han er valgt

til at repræsentere Mormonfolket; deri ligger det „aldeles gyselige" i Sagen. Det er ingen Hemmelighed, at mange Senatorer tilkjøbe sig deres Pladser for at repræsentere „Ringe" eller for at kunne plyndre Almenheden eller for at kunne slutte de gode Klubdamer med baade Horn og Klove i deres Arme, men denne Mand, som er bleven lovlig valgt af et ærligt Folk, kunne de ikke tolerere paa noget Vilkaar." (St. Louis, Mo., Chronicle.)

Inter-Mountain Catholic, som udgives i Salt Lake City, og som vel er berettiget til at dømme i denne Sag, siger: „Kun i Principet forsvarer Forfatteren af denne Artikel Senatorens Rettigheder. Reed Smoot's Rygte og Anseelse i Staten staar paa et højt Stade; hans Karakter er uden Dadel, og hans Levned er pletfri."

Washington Post bemærker med Hensyn til hans Privatliv: „Senator Smoot maa føle sikker Grund under sig ved at foranledige en Undersøgelse, og det vil sandsynligvis i høj Grad bidrage til at sætte Mormon-Kirken i et bedre Lys i Verdens Øjne, hvis Undersøgelsen holder Stand og Senator Smoots Stilling hævdes. Der er til Dato ikke fremkommet Nogetsomhelst, der beviser, at Senator Smoot er en Polygynist. Korstoget mod ham hviler øjensynligt udelukkende paa Følelser og Stemninger og har ikke udrettet andet end at bringe Senatet ind paa et Stridsspørgsmaal om Forbindelsen mellem Kirke og Stat."

Senator Smoot har for nogen Tid siden svaret sine Anklagere. De have, siger han, kun fremført to Klagepunkter, som, hvis de vare sande, kunde have nogen Betydning, men nu ere de begge falske. Han nægter, at han nu har eller nogensinde har haft mere end een Hustru. Den 17 September 1884 ægtede han Alpha May Eldredge; hun er Moder til alle hans Børn og den eneste Kvinde, han nogensinde har samlevet med. Han nægter ogsaa Beskyldningen om, at han ved Ed skulde have paataget sig Forpligtelser, som ere stridende mod, hvad han skylder sit Mandat som Senator. Han erkjender sin Forpligtelse til at lyde Landets gjældende Love og særlig den imod Polygyni. Han nægter paa det bestemteste, at Kirkens Autoriteter udøve nogen Slags Kontrol over Medlemmernes politiske Foretagender. Deres Myndighed er almengyldig i de aandelige Anliggender og tillige i de timelige, som angaa Kirkens kooperative Ejendom; men den tiltager sig ikke nogen Myndighed i Medlemmernes private Affærer. Han slutter med at paapege, at siden Præsident Woodruffs Manifest 1890 har Ingen indgaaet Mangegifte; hvis Nogle fremdeles have samlevet med deres Hustruer, som de før den Tid havde indgaaet Ægteskab med, er dette sket paa eget Ansvar.

Senator Smoots Svar er fuldstændigt, overbevisende og bestemt.

Foraarskonferencerne i den skandinaviske Mission ville blive afholdte til følgende Tider:

Aarhus	12, 13, 14 Marts
Aalborg	19, 20, 21 „
Gøteborg	9, 10, 11 April
Christiania	16, 17, 18 „
Bergen	23, 24, 25 „
Trondhjem	30 April og 1, 2 Maj
Sundsvall	7, 8, 9 Maj
Stockholm	14, 15, 16 „
Malmø	21, 22, 23 „
Kjøbenhavn	28, 29, 30 „

Samtlige Konferencemøder tage deres Begyndelse en Lørdag Aften med offentlig Forsamling.

Søndag Formiddag afholdes en Søndagsskolekonference, hvor et passende Program udføres af Børnene. Søndagsskoleforstanderen fra hver Gren, hvor der er en organiseret Skole, afgiver Beretning om Skolens Virksomhed siden sidste Konference. Rapporten affattes paa følgende Maade: Antal Møder afholdte; Antal Børn indskrevne (saavel Antallet af Sidste-Dages Helliges som af de Fremmedes Børn hver for sig); Gjennemsnitsantallet af de Børn, som have besøgt Skolen; Antal Lærere og Lærerinder; Antal Klasser; hvilke Bøger der bruges ved Undervisningen samt Udsigterne for Fremtiden.

Søndag Eftermiddag og Aften afholdes offentlige Forsamlinger.

Mandag bliver der som sædvanlig Præstedømsmøder, hvor det forventes, at Missionærerne ville være forberedte paa at afgive Rapporter over deres Virksomhed siden sidste Konference.

Mandag Aften afholdes Aarsmøde for de Unge Mænds- og Kvinders Uddannelsesforeninger i Konferencen. Det maa erindres, at Beretning ønskes fra hver Gren, hvor der er en organiseret Forening. Et passende Program vil her blive givet med et Indhold, der viser Karakteren af disse Uddannelsesforeningers Arbejde.

Dersom Konferencepræsidenterne vilde sende en venlig Indbydelse til de ovennævnte Organisationers (Søndagsskolens og Ungdomsforeningernes) Ledelse i de forskjellige Grene om at overvære Møderne i hver sin Konference, turde det være en Opmuntring for disse virksomme Arbejdere for Herrens Sag. Og hvis de paa Grund af Omstændighederne ikke personlig kunne være nærværende, ønske vi gjerne, at de ville indsende Rapporterne til deres Konferencepræsident.

Tirsdag Aften afholdes Grensmøde, til hvilket kun Kirkens Medlemmer have Adgang.

Til Missionærer og andre Passagerer, som rejse til Amerika. Turist-Exkursionen til Vesten forlader Boston hver Mandag, Onsdag og Fredag Eftermiddag i specielle Pullmann Turistsovevogne. Fra Boston til Chicago kan der erholdes Soveplads til to Personer for to Dollars eller fra Boston til Salt Lake City for syv og en halv Dollars, kun med een

Omstigning paa hele Rejsen. Hvis to Personer ønske at tage en Køje sammen, bliver det kun det halve af den ovennævnte Pris, da det er det samme, enten Sengen optages af een eller to Personer.

Eftersom de fleste Rejsende ankomme til Boston om Lørdagen, maa de, for de nødvendige Forberedelsers Skyld, blive der en Dag over, hvad der sikkert lønner sig, naar man tænker paa de Fordele, det byder, for ikke at tale om en extra Dag til Hvile eller Adspredelse. I det Tilfælde, at et Selskab skulde være stort nok til at optage en hel Vogn, kan en saadan faas paa hvilkensomhelst Dag i Ugen. Alle Sager i denne Retning kunne imidlertid arrangeres gjennem Mr. R. H. Farley, White Star Liniens Agent i Boston.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom til Kjøbenhavn den 19 November. De befandt sig alle godt og beskikkedes til at virke i Missionens Konferencer som følger:

Nephi Hansen fra Brigham City, Utah, i Trondhjem.
Owen Walther Halverson fra Ogden, Utah, i Christiania.
Niels E. Jensen fra Fountain Green, Utah, i Bergen.
Robert Draper fra Franklin, Idaho, i Sundsvall.
Lars Persson fra Logan, Utah, i Stockholm.

Vi ønske disse Brødre Lykke og Fremgang paa deres forskjellige Arbejdsomraader og bede, at de maa være opfyldte af Lys og Tro under deres Virksomhed og være i Stand til at udrette meget Godt for Herrens Sag.

Afløsning og Hjemrejse. Nedennævnte Missionærer ere blevne ærefuldt afløste fra Missionens respektive Konferencer efter et godt og trofast Missionsarbejde. De ere nu med Tilladelse afrejste til deres Kjære i Vestens Bjergdale, og det er vort Haab, at de fremdeles ville virke for Herrens Værk.

Christian Hansen fra Gøteborg, til Deweyville, Utah.
Adolph S. Jensen fra Malmø, til Star Valley, Wyoming.
Stephen C. Christensen fra Aalborg, til Levan, Utah.
Elias S. Larsen fra Christiania, til Cove, Cache Co., Utah.

Joseph Smith den Mormon-Profet.

Af Ældste Hugh J. Cannon, Præsident over den tyske Mission.

IV

De næste fire Aar vare fulde af Møjsommelighed og Fattigdom og syntes kun at indeholde Trængsler og Besværligheder for den unge Profet. Eftersom han blev betragtet som en Bedrager eller som en af Fanatisme grebet Mand, var han henvist til udelukkende at søge sin Trøst og Glæde i at tænke paa de underfulde Løfter, som den hellige Engel havde givet ham. Dette var nødvendigt, for at han kunde forberedes til sit fremtidige Værk; thi en Herrens Profet maa lære, at han kun finder Lyksaligheden i sin Mesters Tjeneste. Fra Verdens Side møder han Besvær-

ligheder og Modstand af enhver Art, og han maa lære at tage imod det altsammen uden at nedtrykkes. Herren kan ikke bruge en modløs Mand; men det nødvendige Mod kan kun erholdes ved haarde Prøvelser. Foran ham laa hans Livsopgave, og ved at følge den blev der Uenighed mellem ham og hans gamle Venner, en Uenighed, som han ikke formaaede at hindre. Men forladt, som han var af Verden, rettede han sine Tanker mod Gud og fik Tid til at tænke over sin Mission uden at blive forstyrret af vantro Menneskers Paatrængenhed. Der findes ingen rosenbestrøet Vej, ad hvilken den Udvalgte kan vandre og dog naa sit Maal. Konge og Tigger, Profet og Lægmand maa alle gaa den samme Vej for at opnaa den Egenskab, der behøves for at komme til et Resultat i Livets Kamp, og den, som ikke slaar ind paa denne Vej, vil, hvad entenhan er Verdens eller Gudernes Yndling, tage fejl af Livet. Joseph Smith var ikke en Drømmer, han tilbragte ingen Tid i Uvirksomhed, men arbejdede med sine Hænder for at fortjene det daglige Brød og studerede samtidig flittigt, for at han kunde blive i Stand til at udføre det Værk, hvortil Herren havde kaldet ham. En Gang om Aaret blev det ham forundt at se de hellige Ting i Højen Kumorah og tale med Engelen Moroni. Ved saadanne Lejligheder modtog han nye og vigtige Belæringer og opmuntredes i sit Forsæt at tjene Herren og blive ham tro. I denne Ventetid gik han fra Hjemmet i Staten New-York til Pensylvanien, hvor han fik Arbejde, og her var det, at han traf Frøken Emma Hale. En hjertelig Tilnærmelse udsprang af dette Bekjendtskab, og den 18 Januar 1827 bleve de gifte. Den 22 September samme Aar stod han atter paa det hellige Sted, hvor han havde modtaget saa mange underfulde Meddelelser. Den Tid, i hvilken han skulde vente paa de i Højen indeholdte Skatte, var nu forbi, og med Overleveringen af Pladerne skulde en ny Uddeling indtræde. Endnu en Gang var Moroni nærværende og formanede med højtidelige Ord Joseph til at forsvare disse hellige Ting, som om det gjaldt hans Liv; thi saa længe de vare i hans Besiddelse, vilde Herren gjøre ham ansvarlig for dem. I Stenkassen fandtes Guldpladerne, som vare fyldte med Indgraveringer og sammenbundne med tre Ringe, endvidere Urim og Thummim, ved Hjælp af hvilke han under Guds Inspiration skulde oversætte Herioglyferne, og et ejendommeligt gyldent Brystskjold. Disse Ting fik han overleveret af Engelen og tog dem med sig hjem.

Joseph troede, at han vidste, hvad Forfølgelse vilde sige, men den Tid, der var gaaet, var en Fredens Tid i Sammenligning med de Dage, han nu oplevede. Tidligere vare hans Fjender i Reglen tilfredse, naar de kunde bespotte ham og tale imod ham, men nu syntes de ligefrem at kræve hans Blod. Et svagere Menneske vilde, omgivet af Trusler og Farer af enhver Art og tynget af Fattigdom, have givet tabt; men han holdt sig oppe. Hans Valgsprog var: „Naar Herren befaler, maa jeg adlyde", og dette fulgte han hele sit Liv igjennem trods al den Modstand, han mødte. Kort efter, at han havde modtaget Pladerne, begyndte han at oversætte dem, og til dette Arbejde gav Herren ham Venner, som hjalp ham, og som gjorde det muligt for ham at fortsætte Værket. Paa Grund af sine Fjenders Forfølgelser var han nødt til at drage fra et

Sted til et andet; Arbejdet skred derfor langsommere fremad, end det ellers vilde have gjort. De to Mænd, som hjalp ham med dette Arbejde, vare Martin Harris og Oliver Cowdery; de ikke alene skjænkede deres Tid, men ogsaa deres Midler for at fremme Værket.

En Dag, da Oliver og Joseph vare beskjæftigede med Oversættelsen, kom de til et Sted, hvor der taltes om Syndsforladelse ved Daaben. Længe tænkte og talede de om dette, og i Maj Maaned gik de ud i en Skov og bad Herren i inderlig Bøn, at han vilde vise Betydningen af disse Ord. Som Svar modtoge de Besøg af et himmelsk Væsen, der sagde, at han var Johannes den Døber, som paa Kristi Tid levede paa Jorden. Han lagde sine Hænder paa deres Hoveder og overdroge dem det aaronske Præstedømme, som gav dem Fuldmagt til at døbe. Han sagde, at de senere vilde faa det højere eller melchisedekske Præstedømme af dem, som vare berettigede til at give det. Derefter befalede han dem at gaa ud i Vandet og døbe hinanden; Joseph skulde først døbe Oliver ved Begravelse i Vandet, og Oliver skulde bagefter døbe Joseph paa samme Maade. Da de kom op af Vandet efter at have fuldbyrdet denne hellige Handling, vare de opfyldte af Profetiens Aand og saa' mange af Fremtidens underfulde Tildragelser.* Af let forstaaelige Grunde fandt Joseph

* Oliver Cowdery omtaler denne Begivenhed i Times and Seasons, 2 Aarg. Nr. 1, Side 201, saaledes:

„Disse vare Dage, som aldrig kunne glemmes. At sidde under en Røst, som blev dikteret ved Himmelens Inspiration, opvakte den dybeste Taknemmelighed i dette Bryst! Dag efter Dag vedblev jeg uhindret at nedskrive fra hans Mund, eftersom han oversatte Historien eller Optegnelsen, kaldet „Mormons Bog", ved Hjælp af Urim og Thummim eller „Udtyderne", som Nephiterne kaldte dem.

Her at omtale Mormons og hans trofaste Søn Moronis interessante Beretning om et Folk, der en Gang var elsket og yndet af Herren, vilde selv med faa Ord udgjøre mere, end hvad der i Øjeblikket er min Hensigt; jeg vil derfor opætte det indtil siden, og, som jeg sagde i Begyndelsen, nærmere forklare nogle faa Tildragelser, som staa i umiddelbar Forbindelse med denne Kirkes Opkomst, hvilket maaske vil være interessant for nogle Tusinder, der midt under de Fordomsfuldes Foragt og Hyklerес Bagtalelse ere traadte frem og have annammet Kristi Evangelium.

Intet Menneske med sund Fornuft kunde oversætte og skrive den Undervisning, som Frelseren gav Nephiterne angaaende den bestemte Maade, hvorpaa Menneskene skulde opbygge hans Kirke — i Særdeleshed da Fordærvelsen havde udbredt en Uvished over alle religiøse Skikke og Systemer, som Menneskene udøvede — uden at attraa det Privilegium at vise Hjertets Villighed ved at blive begravne i den vaade Grav til en god Samvittigheds Pagt med Gud i Lighed med Jesu Kristi Død og Opstandelse.

Efter at have skrevet den Beretning, som er given angaaende Frelserens Tjeneste iblandt de overblevne af Jakobs Sæd paa dette Kontinent, kunde det med Lethed ses, at Mørket skjulte Jorden og Dunkelhed Folkene, ligesom Profeten forudsaa. Ved videre Eftertanke var det let at se, at midt i den store Strid og Urolighed angaaende Religion var der Ingen, som havde Myndighed fra Gud til at forvalte Evangeliets hellige Handlinger. Thi der kunde med Rette spørges: Have Mænd, som fornægte Aabenbaring, Myndighed til at handle i Kristi Navn, naar hans (Kristi) Vidnesbyrd er intet mindre end Profetiens Aand, og hans Religion har været grundfæstet, opbygget og vedligeholdt ved umiddelbar Aaben-

det klogest ikke at offentliggjøre denne Aabenbarelse; thi hver ny Paastand af ham gav Anledning til nye Angreb fra hans Fjenders Side, og derfor meddelte han kun denne Oplevelse til dem, som troede paa Sandheden af hans Ord. Nogle af disse kunde strax fatte Sandheden og lode sig døbe, og blandt dem var Profetens ældre Broder Hyrum Smith. Denne var fra Begyndelsen overtydet om sin Broders guddommelige Kaldelse, og gjennem alle Livets Storme stod han indtil Døden ved sin Broder, Profetens Side.

Efter denne Begivenhed tog Joseph og Oliver med nyt Mod fat paa Oversættelsen, men deres Midler slap op, og de saa' sig derfor nødsagede til at ophøre dermed for at kunne fortjene til Livets Ophold. Inden en Maaned var forløbet, kom imidlertid en anden Mand ved Navn Joseph Knight og forsynede dem med, hvad de behøvede; desuden modtoge de Hjælp saavel af Familien Whitmer som af andre, og det lykkedes dem paa den Maade at fuldende Oversættelsen i Juni Maaned 1829. En Del af Pladerne var forseglet, og efter Herrens Befaling undlode de at aabne dem. Da Oversættelsen var færdig, fik Englen Moroni Pladerne tilbage.

Medens Joseph endnu var beskjæftiget med Oversættelsen, fik han en Aabenbaring om, at tre Mænd skulde afgive et særligt Vidnesbyrd om Ægtheden af Mormons Bog, som Oversættelsen benævnede den. Senere bleve Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris udvalgte dertil, og da de vare samlede i Skoven for at bede Herren om at tilgive

baring fra Gud i enhver Tidsalder, naar han har haft et Folk paa Jorden? Dersom disse Sandheder vare begravne og omhyggelig skjulte af Mænd, hvis Kunstgreb vilde have været i Fare, dersom de en Gang tillodes at skinne for Menneskenes Ansigt, saa vare de ikke længere skjulte for os; og vi ventede kun paa, at den Befaling skulde gives os: Staa op og lad eder døbe.

Dette Ønske havde vi ikke næret længe, førend det blev opfyldt. Herren, som er fuld af Naade og altid villig til at besvare den Ydmyges oprigtige Bøn, nedlod sig til at tilkjendegive os sin Villie, efterat vi afsides fra Menneskers Bolig havde paakaldt ham med megen Iver. Pludselig talede Forløseren Fred til os, idet hans Røst kom ligesom ud af Evigheden, medens Sløret adskiltes, og en Guds Engel iført Herlighed kom ned og meddelte det saa længselsfuldt forventede Budskab samt Nøglerne til Omvendelsens Evangelium. Hvilken Glæde! Hvilket Under! Hvilken Bestyrtelse! Medens Verden var i Uro og Forvirring, medens Millioner vare som en Blind, der føler efter en Væg, og medens Menneskene i Almindelighed beroede i Uvished, saa' vi med vore Øjne, og vore Øren hørte. Saasandt som i det klareste Dagslys; ja klarere end Glansen af Solens Straaler, som da i Maj Maaned udbredte sin Pragt over Naturen! Hans Stemme skjøndt mild, gennemtrængte vort Indre, og hans Ord: „Jeg er eders Medtjener" borttog al Frygt. Vi lyttede, vi saa', vi beundrede! Det var en Engels Røst fra Herligheden; det var et Budskab fra den Allerhøjeste. Og eftersom vi hørte, glædede vi os, medens hans Kjærlighed brændte i vore Sjæle, og vi bleve indhyllede i den Almægtiges Aabenbarelse. Hvor var der Rum for Tvivl? Intetsteds. Uvished var flygtet, Tvivl var nedsunken for aldrig mere at opstaa, medens Indbildskhed og Bedrageri havde taget Flugten for bestandig!

Men tænk, kjære Broder, tænk videre for et Øjeblik, hvilken Glæde der fyldte vore Hjerter, og med hvilken Forundring vi maa have bøjet os (thi hvem vilde

deres Synder og om at gøre dem hellige, for at de kunde tjene hans Værk, saa' de et klart Lys over sig og en Herrens Engel stod for dem. Han viste dem Pladerne saavel som andre hellige Ting og bevidnede, at dette Værk var af Herren, samt formande dem til at vidne om dette for hele Verden. Senere bleve Pladerne viste til otte andre, og disse Mænds højtidelige Vidnesbyrd ere nu aftrykte foran i Mormons Bog. Skjøndt nogle af de elleve Vidner senere faldt bort fra Kirken, bleve de dog alle tro mod deres Vidnesbyrd, og deres Ord give os et forøget Bevis paa Joseph Smiths guddommelige Kaldelse, som ikke kan tilintetgjøres med Bagvadskelse; thi de forsvarede med største Bestemthed deres Paastand lige til deres Død. Man kan søge i Verdens Historie fra dens første Dage indtil nu, uden at finde et Tilfælde, hvor elleve Mænd holdt fast ved en Usandhed, selv efterat de vare blevne uenige. Bibeltroende maatte ønske, at de havde et saadant Bevis til Forsvar for Bibelen.

Antagelig i Juni Maaned 1829 kom Petrus, Jakob og Johannes, Jesu første Apostle, og overdroge Joseph og Oliver det melchisedekske Præstedømme samt ordinerede dem til Apostelgjerningen. De modtoge ogsaa den Helligaand, Trøsteren, hvorom Jesus fordum sagde, at den skulde lede dem, som besade den, ind i al Sandhed. Var Gjengivelsen af Mormons Bog en vigtig Begivenhed, saa var dog dette Besøg af en endnu større Vigtighed. Mormons Bog er kun en Bog som Bibelen, og skjøndt disse Bøger indeholde Frelsens Plan, kunne de dog ikke give nogen den ringeste Fuldmagt til at handle i Herrens Navn. Men ved dette Besøg fik disse Mænd den nødvendige Autoritet og Fuldmagt til at repræsentere Kristus

ikke have bøjet Knæ for en saadan Velsignelse?) da vi under hans Haand annammede det hellige Præstedømme, idet han sagde: „Paa eder, mine Medtjenere, besegler jeg i Messiæ Navn dette Præstedømme og denne Myndighed, som skal forblive paa Jorden, for at Levis Sønner endnu maa frembære et Offer for Herren i Retfærdighed."

Jeg skal ikke gjøre Forsøg paa at skildre Dem mit Hjertes Følelser, ej heller den majestætiske Skjønhed og Herlighed, som omgav os ved denne Lejlighed; men De kan tro mig, naar jeg siger, at hverken Jorden eller Mennesket med Tidens Veltalenhed kan iklæde Sproget paa en saa interessant og ophøjet Maade som denne hellige Person. Nej, ikke heller var nogen jordisk Magt istand til at give den Glæde, skjænke den Fred, eller fatte den Visdom, som de forskjellige Sætninger indeholdt, eftersom de udtaltes ved den Helligaands Kraft! Mennesket kan vel bedrage sine Medmennesker, Bedrageri kan følge efter Bedrageri, og den Ondes Børn kan have Magt til at forføre de Daarlige og Uforstandige, indtil Mængden underholdes alene ved Opdigtelser, og Frugten af Falskhed fører den Vanvittige ligesom med en rivende Strøm til Graven, men en eneste Berøring af hans Kjærligheds Finger, ja en Herligheds Straale fra den øvre Verden, eller et Ord af Frelserens Mund, fra Evighedens Skjød, gjør alt dette til Intet og udsletter det af Sindet for bestandigt. Erkjendelsen af, at vi befandt os i en Engels Nærværelse, samt Visheden om, at vi hørte Jesu Røst og den rene Sandhed, som den kom fra en hellig Person, dikteret ved Guds Villie, er over al jordisk Beskrivelse, og jeg skal altid betragte denne Tilkjendegivelse af Frelserens Godhed med Beundring og Taksigelse, medens det er mig tilladt at tøve her; og i de Boliger, hvor Fuldkommenhed bor og Synd aldrig kommer, haaber jeg at tilbede paa den Dag, der aldrig faar Ende."

og hans Kirke. Vejen laa klar foran dem, selv om der ogsaa var mange Hindringer at overvinde. Herrens Røst kom ofte til Joseph og belærte ham angaaende Værket. Denne Røst gav ham Trøst i Prøvelsens Time, men var heller ikke sen til at dadle ham, naar han viste Tegn til Svaghed.

Tidlig om Foraaret 1830 var den første Udgave af Mormons Bog færdig, og denne Bog, som man bedømmer saa forskjelligt, blev overgivet til Verden. Dens Fremkomst vakte strax betydelig Interesse, og Interessen er ikke bleven mindre med Aarene. Men Bogen har bestaaet Ildprøven og er bleven offentliggjort blandt mange Nationer og mange Folk. I een Henseende ligner den meget Bibelen. En Mand læser den og belæres og opløftes ved Læsningen af den. Læsningen af den opmuntrer hans Sind, letter hans Byrder og bringer ham nærmere til hans Skaber; med hele sin Sjæl og uden mindste Tvivl veed han, at den er sand. En anden vil læse den og sige, at den ingen Værd har, men at den er farlig og skadelig, og at han ikke tør have den hos sig, og ganske det samme er jo blevet sagt om Bibelen. Men Kirkens Tilhængere skamme sig ikke ved at indbyde alle Folk til omhyggelig at prøve Bogen og derpaa selv dømme, og de stole paa den Forjættelse, der findes paa Side 621 i Bogen: „Og naar I modtage disse Ting (Bogen), formaner jeg eder til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjerte og med fast Forsæt samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for eder ved den Helligaands Kraft."

Den 6 April 1830 blev Kirken som et Samfund organiseret med sex Medlemmer* efter de amerikanske Love i Fayette, Seneca County, New-York. Disse vare Joseph Smith den Profet, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer den yngre, Samuel H. Smith og David Whitmer. Den Herre Jesus selv gav Profeten det Mønster, efter hvilket Kirken skulde organiseres, og befalede ogsaa, at den skulde bære hans Navn. Derfor blev den kaldet Jesu Kristi Kirke, og for at skjelne den fra den gamle Kirke og de gamle Hellige blev der tilføjet: „af Sidste-Dages Hellige." Begyndelsen var kun ringe, men af denne Begyndelse har der dannet sig en Menighed, hvis Bestemmelse det er at opfylde hele Verden; thi den er bygget paa Herrens sikre Ord. Den er hans Værk. Den vil bestaa, og dens Indflydelse vil blive følt over hele Jorden ved hans anden og herlige Tilkommelse, og de, som følge hans Plan, ville faa Salighed sammen med ham. Denne Forjættelse er sand; thi Kristus har selv givet den. (Der Stern.)

* Der var paa dette Tidspunkt døbt flere end sex, men som nævnt fordrer de amerikanske Love sex til at danne et Tros-Samfund i den ene eller den anden Retning. Red.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).